

Fíggjardepil?

DAGBLAÐIÐ, ið annars sigur seg at umboða radikala sjálvstýri, tjóðskaparligt sjálvræði í øllum lutum, smæðist kortini ikki fyri at missionera fyri øðrum trælbandi, nevniliga tí fíggjarliga. Loysnin sigst at vera, at Føroyar verða gjørdar til eitt slag av fíggjarmiðdepli, men at treytirnar fyri hesum eru, at vit mugu kvetta við alt, vit innan handil, skatta- viðurskifti, bankalóggávu v.m., hava hildið verið rætt og rímligt — fyriskipanir, sum fólkaflokkurin hevur havt sín stóra lut í higartil.

MILLUMLANDA upplýsingarskylda um peninga- og skattaviðurskifti, sum hóast alt higartil hevur veitt okkum ávíst trúvirði úti í heimi, sum eitt land, har ikki alt fíggjar- svans ber til, skal fyrirbeinast og landið skal leggjast opið fyri og lagast til øll hugsandi »element«, sum kunnu síggja sær fyrirminir við at flyta meira og minni ivasamt virksemi hendavegin.

TAD er langt frá okkum, at nokta fyri, at okkurt kundi verið roynt á tann bógvinn, men vit fara ongantíð so krittikleyst sum Dagblaðið at missionera fyri at føroyingar, ella rættari sagt eitt fátal av teimum, í framtíðini kunnu spinna gull av at hýsa eitt nú svørtum peningi.

EIN góður keisari segði einaferð, at pengar lukta ikki, hetta var í samband við skattaálegging á pisshúsinu í Rom, sum lótu landúrdrátt sum vaskievni. Hetta var helst skilagott og púra rætt hugsað — var talan um inn- tøku, so skuldi hon sum aðrar skattast.

SLEPPA vit hinvegin okkara fatanum um sømuligheit í peningamálum upp á fjall, so kann onkur ivaleyst gera sær dælt innan hetta virksemin. Men at fara her og nú at av- laga okkara toluligu skipanir til fyrimuns fyri okkurt, ið bert kann lívga teimum »lív- gáðu«, kann talan ikki vera um.

TAD er sjálvsagt alt rós vert, at menn hyggja seg um eftir øllum hugsandi inntøku- móguleikum, men hóast illa staddir, átti okkurt at ligið okkum nærri, enn at um- skapa okkara góða land til hetta stórkasino, sum talan veruliga er um.

ROYNDIR í tølum, umset- ingi v.m. aðrastaðni, eitt nú av Kanaloyggjunum, er bara heilt »tilforlátligar«, men hin síðan á medaljuni, syndarliga stóða teirra, ið ikki hava mo- ralska hugsu ella móguleika at sleppa sær upp í henda gullkálvadansin, er vánaligari, enn vit føroyingar minnst her á landi — og tjóðskapar- ligt sjálvræði, sum fólkaflokk- urin annars sigst at leggja størsta dentin á, kunnu vit tá gloyma alt um — jú skjótari, tess betur.

VIT hava tó tað álit á fø- oysku fólkasálini, at hon ikki letur seg neyðtaka av hesum gyltu fyrirjáttanum um hetta fíggjarliga framtíðarpara- disíð, men vísa hesum tosi durafjórðingin, um treytin er,

at alt, ið hóast alt gott er, skal sleppast fyri tilvildarligu makt penganna — tilvildarlig- um peningasvansi, ið kanska eisini er skjótari eftir seg enn onkur vónaði.

LÍV uttan veruliga framleiðslu er eitt vána lív. Ikki minst vinnulívsfólk plaga at leggja dent á hetta, og hesum taka vit fult undir við. Somuleiðis gera teir túsduntals føroying- ar, sum í hesum døgum kanska eru uttan veruligt ar- beiði. Hartil er tað sannroynd, at tess minni úrtøka landsins stavar frá virkandi hondum, tess minni verður solidaritet- urin í samfelagnum — hesin nðkunlunda samhugi, sum hóast allar hugsandi politisk- ar ójavnar higartil hóast alt so dánt hevur hildið tjóð okkara saman.

FØROYAR, sum skatta- og peningaskjól — eitt land mun- andi fíggjað við inntøkum fyri slíkar tænastrur — er ikki long- ur nakað samfelag. Politiskt verður tað fyrirbeint — bert pengarnir ráða, einamest teir svørtu.

sosigaley

Føroyar fíggjar- miðdepil

Sambært Dagblaðið eiga vit at laga føroyska samfelagið til "Føroyar sum fíggjarmiðdepil". Í oddagreini skrivur blaðið m.a.:

...Vit eiga at gera okkum fullgreitt, um henda hugsan skal bliva meir ein bert ein av mongum mirakulendum dreyum: Føroyska bankalógin má broyast, so at upplýsing- arskyldan til líknar- valdið í Føroyum og í øðrum londum verður so avmarkað at útlendskir peningastovnar kenna seg tryggja.

Skattalógin má verða broytt. Helst so, at ein- staklingar og feløg í

Føroyum finga somu stöðu fyri lóginu sum tey útlendsku feløginu, ið ynski er at fáa stovnst her til tess at virka sum fíggjar- miðdepul. Tað merkir nógv lægri landsskatt. Helst ongan, men istaðin meir- virðis- ella (sum nú) inn- flutningsgjald at rinda fyri almennar tænastrur.

Í oddagreini verður m.a. lagt aftrat, at sinna- lagsskifti er neyðugt og at sosialisman hevur javnað samfelagið niður á botn.

Verður prísurin fyri at Føroyar gerast fíggjarmið- depul tann, at skipaða samfelagið aftur skal bum- bast aftur í frumskógina er hetta betur ógjørt. Bankarnir skulu gera sum teir vilja, vinningur av spekulatión verður skatta- fríur og høvuðsuppgáva okkara verður at tváða svartar pengar hvítar - er hetta leiðin? Kanska fyri tey fáu, men neyvan fyri

fjöldina.

Leggjast væl til rættis

Hans Petur Poulsen, sum er formaður í gistingar- húsfelagnum sigur í sam- røðu við Dagblaðið, at gistingarhúsfelagið alla tíðina arbeidir við at fáa fleiri ferðafólk til Føroya:

Um nakar nýggjur mark- naður er í kikaranum, sigur hann, at nærur allir marknaðir eru troyttir, men vit arbeida alla tíðina við upplýsingararbeiði.

Í seinastuni hevur verið tosað um at fáa fólk hendanvegin, ið leggja meira av peningi eftir sær, eitt nú amerikenn og japanarar. Tað er eitt sera vibrekið fólk. Alt skal leggjast til rættis fram- manundan fyri tey og vera klárt. Tey gjalda fegin fyri

tænastrurnar, men vænta samstundis at onkur alla tíðina fylgir teimum og er teimum til hjálpar.

At veita ferðafólki røttu tilboðini og tænastrurnar má vera meginreglan í ferðamannapolitikkinum. Ferðamannavinnan má frammyvir skipast meira professionell enn hon higartil hevur verið rikin. Og ferðafólk, sum koma higar, má hava álit á okkum.

Stendur í ferðamanna- skránni, at bussurin til Kirkjubøar fer klokkan trý so skal hann fara klokkan trý. Hvørki fyrr ella seinri. Eisini um bert eitt ein- smalt ferðafólk er við.

Tað kann sjálvandi vera nokkso sjarmnerandi at kalla seg "The land of maybe", men hetta kann ikki brúkast í samband við ferðamannavinnuna.

Meira fyri fiskin

Tað er ikki altíð líka stuttligt at fáa rætt.

Føroya Arbeidsgeva- arafelag sigur í árs- frágreiðing síni, sum júst er komin, at felagið metir, at lítið nyttar at tosa um at varðveita okkara arbeiðspláss við at gera meira við fiskin, tí EF leggur við uppskotinum sjálvt forðingar í vegin fyri hesum, og tí kemur tað nú føroyingum aftur um brekku, at føroyingar ikki fyrr hava gjørt meira við at foredla fiskin, áðrenn hann verður útfluttur.

Hetta hava vit og mong onnur sagt í mong ár og vit hava fingið rætt. Tíverri! Einasta okkara vón er

nú, at vit fáa ein so frægan sáttmála við EF, sum vit kortini kunnu liva við.

At Arbeidsgevara- felagið ávarar móti føroyskum limaskapi í EF kunnu vit bert fegnast um. Kanska fær sambandsflokkurin okkurt at hugsa um nú sjálvt arbeidsgevara- felagið gongur ímóti hægsta ynski Sam- bandsflokksins, at Fø- oyar gerast limir í EF.